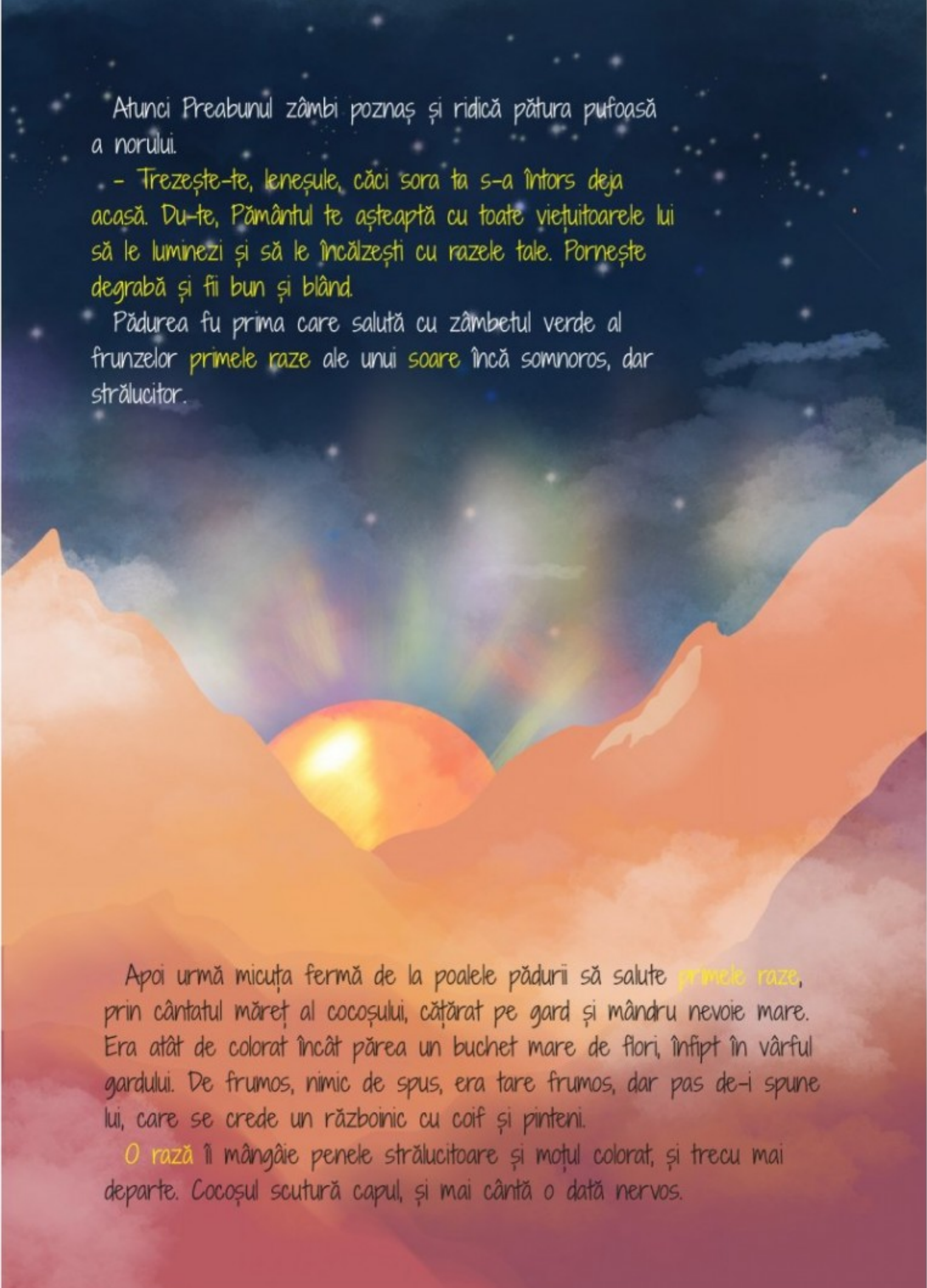




În fundul curții pline cu orătănii, se zărea casa stăpânilor fermei: albă și strălucitoare în bătaia **soarelui**, ferestre mari, toate deschise, multe mușcate pe pervazuri, iar printre ele, o pisică înflorată lenevea întinsă.

Soarele dădu buzna în bucătăria casei, se uită ghiduş peste tot, și zări ceea ce căuta. Într-o lădiță, căptușită cu blăniță, dormea un ghemotoc cu coadă. O lăbuță și-o aruncase peste ochi, să se apere de lumină, iar codița tresărea din când în când. **Soarele** îi gădila urechile, iar el le mișcă nervos, dar nu se trezi.



Atunci Preabunul zâmbi poznaș și ridică pătura pufoasă a norului.

- Trezește-te, leneșule, căci sora ta s-a întors deja acasă. Du-te, Pământul te așteaptă cu toate viețuitoarele lui să le luminezi și să le încălzești cu razele tale. Pornește degrabă și fii bun și blând.

Pădurea fu prima care salută cu zâmbetul verde al frunzelor primele raze ale unui soare încă somnoros, dar strălucitor.

Apoi urmă micuța fermă de la poalele pădurii să salute primele raze, prin cântatul măreț al cocoșului, cățărât pe gard și mândru nevoie mare. Era atât de colorat încât părea un buchet mare de flori, înfipt în vârful gardului. De frumos, nimic de spus, era tare frumos, dar pas de-i spune lui, care se crede un războinic cu coif și pinteni.

O rază îl mângâie penele strălucitoare și moțul colorat, și trecu mai departe. Cocoșul scutură capul, și mai cântă o dată nervos.

Capitolul I ÎNCEPUTURI

Bunul Dumnezeu își aruncă privirea în jurul său și zări stelele care-i dăruiră strălucirea unui zâmbet. Apoi zări Luna, care se întorcea acasă pe poteca ei argintată, palidă și obosită, și zâmbi înduioșat. Călătorind după aceea cu privirea pe bolta cerească, văzu că cineva lipsea: Soarele. Îl zări într-un târziu ascuns sub un nor, dormind dus.